

tema lootus-õiest! Tõdeste, mina näen nüüb lo tema tõmmufaid pilusilm'i förra mahelt mahitima — tule, juttusta minule lõiki, mis Sina tead Im-hotepi tütreseest Memfisi linnast!" Ja tema talutab oma lassifest õispuu varjulise põdesa all.

„Thaïis oli," jutustas Gotthold, „kõige senam neiu wanaš pyramidi linnas ja oli oma onu-poja Mehho, Uapispreestri, fihlatud prunt. — Seal tuli üks suur õnnetus. Üks Tyfoni wöeras, kes lauge Saarde-Runingriigi saatekonnaga tulnud, tema silm langes tõmmufa Thaïisi peale ja tema süda läks leefama, aga enne kui nemad wöeraste Jumalate maale põgeneda jöudsivad — oli wist äraandja ärkanud. — Niiluse laene, mis templi-linnast mööda lohas, paikas ühe runge juulsetega surnupeha templi trepi peale. Üks hirmus aži oli sündinud, surnupeha läbi oli pühitsetud wesi roo-jästatud — kas oli see üks mõrtsukategu, kas oli üks õnnetus? Ja kui sargent oli Jumalate wiha sütitatud, fest see oli just selle aea eel, kus Peast ja Alt-Egyptuse Iessand wesiwäravat Niiluse wõt-mega lahti teeb, kus Jisisi peast tilk tukub, jõge pae-suma paneb ja otsata hõiskamine ehi otsata leinamine läbi maa kostab. See oli üks paha täht! Pühad kostid ja koerad roomasiwad wingudes läbi templi, ka püha pull Uapis oli haiglane ja ei tahtnud silia; tema Preester Mehho läristas aga omad walged riided

lõhli ja oli ööd ja pääwad nuttes silmili maas. Búha pääwa kardeti rohkem kui teda vobati, ja juba oli nõuul's wõetud Niilasele tema horjunud ohvrit, üht ehetatud neiut Preestri sugust, valluda — Thaïisi noorem õde Neesert oli selleks välja valitud. — Koledast auustatud neiud palwed ei aitanud ühtigi, kust pidi ka sedagi tema asemel leitama — kuida kohfusiwad aga Preestrid ja naased, kui lilledega ja wiljadega ehetatud lawa peal fallimas ehtes fena Thaïis ilmus — kuld-seist kettides tättest ja jalgest nii kommitsetud, et tema waewalt ohvri-waagnat linni pidada suutis. — „Sina oled ühe Preestri prunt," hüdsvad hulgad, „Sind Niiluse Jumal ei taha!" — „Mina olen üks neiu, nagu see teine," vastas tema ühlest, „ja minu õnn on Niiluses!" Reegi ei saanud tema jutust aru, kui aga ülji tema isa ja Uapispreester Mehho.

Pikk kohfutaw aeg tuli. Preestrite ühehäälisid, igawad laulud kostsiwad, ja lilled Thaïisi pea peal närtisiwad Tyfoni ägeduses. Viimaks, wili-maks kerbis Niiluse wesi natuke; waljumini ja läredamini kostsiwad Preestrite laulud, ja mahwa meelega sargas Thaïis surma sisie. Reerutates öliwad ennast laened tema üle kostu ja töusiwad ja töusiwad, weeresiwad wahutates üle lassaste — püha tilk oli langenud — Jisis oli ohvrit, waasta